

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 15 0 У 002424 16 Увп
Бања Лука, 08.3.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу судија Смиљане Мрше, предсједника вијећа, Страхиње Ђурковића и Едине Чупељић, чланова вијећа, уз судјеловање Сање Орашчанин као записничара, у управном спору по тужби З. Д. из Б. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број 18.05/2-Р110/14 од 30.12.2014. године, туженог Министарства за ..., у предмету извршења рјешења Министарства за ..., Одсјек Т. број 18.03/3-8-519/11 од 4.01.2012. године, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Требињу број 15 0 У 002424 15 У од 26.10.2015. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 08.3.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се уважава, пресуда Окружног суда у Требињу број 15 0 У 002424 15 У од 26.10.2015. године се укида и предмет враћа на поновно суђење.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба против акта туженог којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против закључка Министарства за ..., Ресор за ... број 18.03/3-8-519/11 од 3.11.2014. године којим је дозвољено административно извршење рјешења број 18.03/3-8-519/11 од 4.01.2012. године иселењем тужиоца из двособног стана у Б. у улици А. Ш. бр. 2/2/5 својина Министарства за ..., Републичке ..., те предајом стана тражиоцу извршења.

Одбијање тужбе суд је образложио разлозима да је предметни стан на основу релевантних одредби Закона о престанку примјене Закона о коришћењу напуштене имовине дат на управљање Министарству за ..., Одсјек ... у сврху дојеле као алтернативног смјештаја избјеглим и расељеним лицима, да би након тога у смислу одредбе члана 2. и 3. Закона о државним становима на којима не постоји станарско право („Сл. гласник РС“ број 98/11, у даљем тексту: Закон) био враћен у посјед и располагање Министарству за ..., Републичкој ..., па се основано тражи иселење тужиоца, као незаконитог корисника, предметног стана јер исти нема статус ни избјеглог, ни расељеног лица; да су ирелевантни наводи тужиоца да је поступак вођен од органа коме предметни стан не припада јер се ради о извршењу рјешења органа којем је предметни стан дат на управљање у складу са релевантним одредбама Закона о престанку примјене Закона о коришћењу напуштене имовине; да није од утицаја чињеница да је исти из Војно ... чији је тужилац припадник, јер тужилац не располаже ниједним правно ваљаним документом који би могао потврдити било које његово право по питању наведеног стања због чега је неосновано позивање на Правилник о

рјешавању стамбених потреба лица која су била запослена у пријашњем Министарству ... („Сл. гласник РС“ број 96/09).

Благовремено поднесеним захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац оспорава њену законитост из оба основа садржана у члану 35. став 2. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС). Истиче да је првостепени акт донијет повредом правила поступка јер је наведени акт донио ненадлежни орган с обзиром да извршење тражи орган који није водио поступак, па ако би био надлежан зашто није испоштовао одредбе које се односе на обавезу тог органа да поступак расподјеле ових станова одради у складу са законом и подзаконским актима, па остаје отворено питање ко би требао да уђе у тај стан када није било расподјеле или је само битно да се тужилац исели; да нижестепени суд није цијенио све чињенице, јер се није изјаснио на акт Гарнизона Б. Инт. број 04-38 од 8.3.2006. године у којем је „речено све неопходно за правилно разрјешење овог спорног односа“; да се на овај начин ускраћује тужиоцу право на дом чиме су повријеђене одредбе члана 6. и 8. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (Конвенција) о чему се није изјаснио нижестепени суд. Предлаже да се захтјев уважи, а побијана пресуда преиначи.

Тужени у одговору на захтјев истиче да у свему остаје код навода из оспореног акта и предлаже да се захтјев одбије као неоснован.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор на захтјев, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из податка списка произлази да је закључак о дозволи извршења (првостепени акт) донијело Министарство за ..., Ресор за ... позивајући се на одредбу члана 261. став 1. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10, у даљем тексту: ЗОУП) којом је прописано да административно извршење спроводи орган који је о управној ствари рјешавао у првом степену, ако посебним прописом за то није одређен други орган.

Према одредби члана 8. став 2. Закона, рјешење о враћању стана носиоцу права располагања доноси надлежни орган Министарства за ... у скраћеном поступку у року од 30 дана од дана пријема захтјева.

На основу одредбе члана 9. Закона, рјешење о враћању стана носиоцу права располагања садржи: а) одлуку о враћању стана носиоцу права располагања, б) одлуку о престанку права коришћења стана за привременог корисника, в) одлуку о праву привременог или бесправног корисника стана на други вид алтернативног смјештаја и г) рок за иселење привременог или бесправног корисника стана који не може бити дужи од 90 дана.

Одредбом члана 12. став 1. тог закона је прописано ако се привремени корисник стана који није кориштен за алтернативни смјештај избјеглих и расељених лица или бесправни корисник стана не исели у року из члана 9. тачка г) овог закона, на захтјев носиоца права располагања, орган јединице локалне самоуправе надлежан за стамбене послове доноси рјешење о испражњењу и предаји стана у року од 8 дана од дана уручења рјешења.

Рјешењем Министарства за ..., Одсјек Т. број 18.03/3-8-519/11 од 4.01.2012. године наложено је тужиоцу, као бесправном кориснику, да преда у посјед предметни стан Министарству за ... у року од 90 дана од дана достављања тог рјешења, а које ће Министарство предати у посјед власнику. Тужилац није поступио по наведеном рјешењу јер предметни стан није ослободио од лица и ствари и предао Министарству за ..., Одсјек Т., па је Министарство за ... на захтјев тражиоца извршења - Министарства за ..., Републичке ... донијело закључак о дозволи извршења број 18.03/3-8-519/11 од 3.11.2014. године.

Одредбом члана 33. став 1. ЗУС је прописано да пресуда у управном спору мора имати увод, изреку и образложење и да се у пресуди морају оцијенити правно-релевантни наводи тужбе.

Тужилац је у тужби приговорио надлежности органа за вођење поступка извршења, али се нижестепени суд није очитовао на те наводе тужбе, па је тиме починио повреду поступка из одредбе члана 33. ЗУС. Посљедица тога је немогућност овог суда да изврши оцјену законитости побијане пресуде поводом изјављеног захтјева за ванредно преиспитивање.

Будући да је одредбом члана 12. став 1. Закона, као посебног закона, прописано да одлуку о извршењу доноси орган јединице локалне самоуправе надлежан за стамбене послове, а не првостепени орган који је о управној ствари рјешавао у првом степену, то тужилац основано приговара да је првостепени акт донијет од стране ненадлежног органа, а о којем приговору нижестепени суд се није изјаснио, па је посљедица таквог поступања укидање побијане пресуде и враћање предмета на поновно суђење.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да су побијаном пресудом остварени разлози из члана 35. став 2. ЗУС, па се отуда захтјев тужиоца на основу одредаба члана 40. став 1. и 3. тога закона уважава, побијана пресуда укида и предмет враћа на поновно суђење у којем ће нижестепени суд отклонити недостатке на које је указано овом пресудом.

Записничар
Сања Орашчанин

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић